

отъ върха, стѣше и смъртъ, и шибелъ
надъ утрата змия. Такавто не е
царь Феодоръ! Него бихъ сравнилъ по-скоро
съсъ яма въ полска равнина: въ трелата
разуформана се кризътъ пукнатини,
и ровката околностъ се крие —
непредпазливо бровеци, се пазватъ
тамо въ пропастьта, и стадо, и овчарь!

Повторю по нашите села
царува, икога въ земята черква
потънка, и въ утробата ѝ зима
отсидява; кerkвинецъ направи
народътъ тази яма, и разправятъ,
че въ тихи дни, отъ тая шибелъ
камбани загубватъ и вътъ не
раздава се кerkвно шибелъ.

Такова свето, но невярно итото
за мене се представя царь Феодоръ.
Бушата му — за врати и за приятель —
отворена е винаги, глътне
любовъ и благостъ, и молитва въ нея,
и акашъ тѣ отеква ширецъ звѣтъ.

Но за какво съ благостъ, светлостъ, цолъ
опора итима каква за тѣхъ!

Години седмъ минаха, откако
надъ Русъ прелина царь Иванъ, като
Господень итѣвъ. Години седмъ, както
израваха се трудъ голтъ азъ, камъкъ
по камъкъ, тая града, тая поща
държава, тая свѣтълъ храмъ и тая
разумна, нова Русъ — Русъ, за която
въ безъснни пощи мисля непрестанно.
Напразно всичко! Азъ града надъ бездна!
Въ единъ мигъ може всичко тукъ да рухне.
И най-последниятъ, и най-милостивъ